

Kapitola první

KDYŽ SI DNESKA ZAJDETE DO NĚJAKÉ ŠKOLY a zeptáte se dětí: „Co to je blouda?“, nejspíš se dočkáte leccaké ne zrovna chytré odpovědi.

„To je úplně hloupý člověk, něco jako trouba,“ odpoví třeba nějaké dítě.

Anebo: „To je mrňavá samice od velblouda.“

Anebo dokonce: „Je to značka žvejkaček.“

Jenže kdysi to tak nebyvalo. Kdysi by vám každé dítě na světě povědělo, že blouda je neobyčejný vršíček, takový travnatý hrbol, pod kterým jsou ukryté dveře, jež se jednou za čas otevírají a za nimi je chodba vedoucí do úplně odlišného světa.

Děti by věděly, že každá země má vlastní bloudu a že ve Velké Británii se blouda nachází na kopci, kterému se říká U královského kříže a který leží nedaleko řeky Temže. A chytré děti, ty, co četly staré příběhy a poslouchaly stará vyprávění, by věděly ještě mnohem víc. Věděly by, že tahle blouda se otevírá každých devět let přesně na devět dnů, ani o chvíličku déle, a že není dobré dlouho se rozmyšlet, jestli tam půjdete nebo ne, protože jakmile čas jednou vyprší, nic na světě už dveře neotevře.

Jenomže děti zapomněly – všichni lidé zapomínají – a nejspíš se jim to ani nedá vyčítat. Nicméně blouda je pořád na svém místě. Nachází se pod nástupištěm číslo třináct na nádraží King's Cross a tajné dveře jsou za stěnou starého pánského záchodku, kde visí odchlípnuté plakáty železničních reklam, na nichž se píše, že „Naše vlaky vás dovezou všude“, a kde stojí otřískané dřevěné lavičky a špinavé popelníky, do kterých za dávných dob pánové zamačkávali páchnoucí cigarety.

Dneska ten peron už nikdo nepoužívá. Železnice dala postavit novější, účelnější nástupiště, kde jsou řady lesklých vozíků na zavazadla a výdejních automatů,

kteřé opravdu fungují, a kde vám monitory ukazují, jak velké zpoždění váš vlak má. Třinácté nástupiště je ale z úplně jiného těsta. Zdejší hodiny se zastavily a přes dveře toalety si utkali sítě pavouci. Je tu úschovna zavazadel, na které je cedulka MIMO PROVOZ a ve které leží jen plesnivý slunečník, jenž si jakási paní toho roku, kdy královna slavila pětadvacet let na trůně, zapomněla ve vlaku, co vyjíždí pět minut před půl šestou ráno z Doncasteru. Prodejní automaty na sladkosti jsou rezavé a stojí nakřivo, a kdybyste byli tak pošetilí, že byste do některého hodili minci, udělal by „Hrm-ppff!“ a minci by vám schlamstl a vy byste mohli na čokoládovou tyčinku klidně čekat celý zbytek života.

Ale když se lidé pokoušeli tuhle část nádraží strhnout a přebudovat, vždycky se to někde zvrtno. Do architekta, který tu chtěl stavět obchody, najednou něco vjelo a odstěhoval se do Španělska – a když chtěli koleje předělat na elektrickou trakci, pán od stavebního dozoru začal tvrdit, že tu na to není vhodné podloží, a huhlal cosi o poklesech půdy a o trhlinách. Bylo to, jako kdyby lidé o třináctém nástupišti něco věděli, ale neměli sami jasno, co to je.

V každém městě se ale najdou tací, kdo na staré časy a staré příběhy nezapomněli. Tak například duchové... Věděl to Ernie Hobbs, nádražní nosič, který na King's Cross pracoval celý život a který ještě pořád okolo vlaků rád strašival – a zrovna tak jeho přítelkyně, duch uklízečky, jisté paní Partridgeové, která kdysi lezla po zemi po čtyřech a drhla na nádražní poště podlahy. Lidé, kteří prolézali stokami

pod městem a občas vylezli nahoru některým krytem poblíž nádraží, ti to také věděli... a svým způsobem to věděli i holubi.

Ti všichni věděli, že blouda je pořád tady, a taky kam vede. Do dlouhé, mlhami zahalené a záhadami zamlžené chodby, jež ústí u tajné malé zátoky, kde čeká loď. Ta loď odveze ty, kdo si to přejí, na ostrov tak nádherný, že to až bere dech.

* * *

Lidé, kteří na něm žili, mu říkali prostě Ostrov, i když jmen neměl zrovna málo: Avalon, Země svatého Martina, Ostrov náhlých mlh. Před mnoha a mnoha lety byl součástí pevniny, ale pak se odtrhl a pomalíčku odplul k západu, stejně jako se Madagaskar vzdálil od afrického kontinentu. Takové věci ostrovy dělávají každých pár milionů let; není to nic převratného, z čeho by se měla dělat věda.

A s plovoucím ostrovem se přirozeně odsunul i lid, který na něm žil: většinou samí citliví lidé, kteří chápali, že každý nemusí mít právě dvě ruce a nohy, ale klidně může mít jiný tvar i jiné myšlení. A tak žili v míru s jednookými obry nebo s draky (těch bývaly v oněch dobách spousty). Neskákali do moře po každé, když spatřili mořskou vílu, jak si na skalisku rozčesává vlasy; místo toho jednoduše řekli: „Dobré ráno.“ Chápali, že divoženky mají propadlá záda a k smrti nesnášejí, když se na ně někdo dívá v sobotu, a že pokud trollové chtějí mít vousy tak dlouhé, až si na ně pořád při chůzi šlapou, je to výhradně a jen jejich vlastní záležitost.